

РЕШЕНИЕ

№ 2722

гр. София, 22.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 22.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **12602** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Х. Ш., гражданка на М., срещу Решение № 2711/11.12.2020 г., издадено от заместник - председател на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденката.

В жалбата са изложени доводи за противоречие на решението с материалния закон. Твърди се, че ако Х. Ш. бъде върната обратно в М., ще бъде изложена на опасност от сериозни посегателства и реален риск за живота и личната сигурност. Сочи се, че административният орган не е разгледал по отделно и в тяхната съвкупност изложените от чужденката факти, обуславящи основателността на искането за закрила. С решението не са обсъдени конкретни източници на информация за страната по произход с изключение на справка № МД-559/16.10.2020 г. Твърди се, че пропускът да бъдат изследвани фактите, свързани с личното положение на чужденката, което включва както опасенията от преследване, така и реалната ситуация в страната по произход, представлява нарушение на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, поради което решението следва да бъде отменено и върнато на административния орган за ново произнасяне. В хода на устните състезания по делото жалбоподателката лично и чрез адв. Г., поддържа доводите, изложени в жалбата и моли решението да

бъде отменено. Посочва, че иска да се омъжи в България, не желае да се завърне в М., тъй като баща ѝ искал тя да се омъжи за друг.

Ответната страна – заместник - председател на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез юрк. Ч., изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Сочил, че Х. Ш. е напуснала по лични причини без да е била заплашвана в М. и е установена като незаконно пребиваваща на територията на Република България, при опит да пресече границата със С., като едва тогава подава молба за закрила, в която не обективира предпоставки по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 17.09.2020 г. жалбоподателката подава молба за международна закрила и на същата дата е регистрирана като Х. Ш. от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], М., гражданка на М., етническа принадлежност: бербер, вероизповедание – мюсюлманка, омъжена, ЛНЧ [ЕГН]. Личните данни на чужденката са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ и представен национален паспорт, издаден от М. на 18.04.2019 г., валиден до 18.04.2024 г.

Х. Ш. е заявила пред органите на Д., че е напуснала легално М. на 21.08.2020 г., със самолет до И., Турция. В Република България влязла незаконно, скрита в автомобила на нейния съпруг, след което на 03.09.2020 г. била задържана от граничните власти на границата със С..

С кандидатката е проведено интервю от интервюиращ орган, в присъствието на преводач, отразено в протокол с рег. № УП-2953/09.10.2020 г., по време на което е заявила, че преди да напусне страната си, живяла в [населено място], заедно със своите братя и баща, тъй като майка ѝ била починала. През 2017 г. се омъжила за Сами М. Н. Ал Б., гражданин на Ш., за когото при регистрацията е заявила, че е на 72 години. Посочва, че е напуснала страната си по произход по свое желание, за да се събере със своя съпруг в Ш. и да живее с него. В хода на интервюто е разказала, че със съпруга си са имали възможност да останат в М., където той идвал на гости за един месец веднъж в годината, но тя не искала да бъде така, а да живеят като семейство в Ш.. През 2018 г. Сами М. подал в Ш. молба за събиране на семейство, въз основа на издадения в М. документ за сключен брак, но получил отказ от шведските власти, защото първо той вече бил семеен и заради голямата разлика във възрастта на двамата съпрузи (близо 40 години). Търсещата закрила е посочила, че впоследствие нейният съпруг опитал по много начини да ѝ извади туристическа виза за Ш., но не успял и затова решил да я превози с колата си от Турция през България, С. и другите държави до Ш.. Разказала е, че другата негова съпруга в Ш. била инвалид и била съгласна да се разведе със Сами и да му позволи да се събере с мароканската си съпруга в Ш., но законите там били сложни и трудно се правело развод. Заявила е, че нейният баща и братята ѝ нямат нищо против брака ѝ и го приемат въпреки разликата във възрастта. Посочила е, че през 2015 г. имала познанство с момче на име И., който искал да има връзка с нея и ѝ предложил брак, но тя отказала. Впоследствие И. почнал да я заплашва, че ако се омъжи за друг човек, ще ѝ отмъсти. Не подала оплакване в полицията заради тези заплахи, но за да избяга от проблемите си, се преместила да живее на друг адрес под наем с брат си и сменила телефона си. След това проблемите

с И. престанали. Х. Ш. е заявила в хода на проведеното интервю, че лично не била заплашвана и ако се върне в родината си няма да се чувства заплашена от нещо и нямало опасност за живота ѝ, просто ще ѝ бъде трудно да живее в М. без съпруга си. В страната си не била подлагана на преследване на основание раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Посочила е, че не е членувала в политически партии и организации, не е задържана, съдена или осъждана, както и не ѝ е оказвано насилие от официалните власти или от други недържавни субекти.

На основание чл. 58, ал. 10 от ЗУБ е изискано и получено становище рег. № М-6724/12.10.2020 г. от държавен агент при Д., съгласно което Д. не възразява да бъде предоставена закрила на чужденката.

На 10.11.2020 г. е изготвено становище от главен експерт в РПЦ-С., с което е предложено да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. Ш..

С оспореното в настоящото производство решение № 2711/11.12.2020 г., издадено от зам. - председател на Д., на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. Ш.. Административният орган е изложил мотиви, че за Х. Ш. не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, тъй като не се установява спрямо нея да е осъществено визираното в ЗУБ преследване. Посочено е, че чужденката е напуснала държавата си по произход поради причини от семеен и личен характер, като не е изложила други релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване в нейната родина. Прието е, че липсват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. Посочено е, че Х. Ш. изрично заявява, че не е имала проблеми с официалните власти, не е арестувана или осъждана, не е политически ангажирана. Същата не твърди спрямо нея да са предприети някакви реални действия на преследване, нито да е упражнявано физическо насилие. Не се установява чужденката да има проблеми и с мароканските власти, тъй като е напуснала страната си легално, с валиден паспорт и по собствено желание. В решението са изложени аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че няма твърдения Х. Ш. да е била изложена на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Кандидатката не е твърдяла да е била обект на посегателства или да е претърпяла насилие. Прието е, че заявените от чужденката причини за напускането на М. представляват проблеми от личен и семеен характер, а действителните ѝ мотиви са свързани с търсене на възможност да легализира престоя си в България, включително да получи български документи, с които да продължи пътуването си до Ш.. Зам. - председателят на Д. е разгледал в решението си и възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е приел, че Х. Ш. не е била принудена да отпътува от М. поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността ѝ, в случай на въоръжен конфликт, както и спрямо нея не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата по произход. Изложени са мотиви относно обстановката в М., съгласно приложената по преписката справка № МД-559/16.10.2020 г. на дирекция „Международна дейност“ на Д., видно от която в М. не е налице ситуация, която да достига до границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на определени

въоръжени групировки. Разгледани са и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, като е формиран извод, че кандидатката не е заявила член от семейството ѝ да има предоставен статут в Република България. Изложен е извод, че не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини съгласно чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, а заявеното от чужденката, че желае да живее заедно със своя съпруг, гражданин на Ш., не може да се приеме за основание за предоставяне на закрила.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка, както и допълнително представена от ответника справка № МД-86/10.02.2021 г. относно общото положение в М., положението на жените и нивото на здравеопазване. От жалбоподателката е представено удостоверение за никях /мюсюлманска венчавка/, издадено от Мюсюлманското настоятелство в [населено място], удостоверяващо, че на 03.02.2021 г. Х. Ш. и Сами М. Ал Бедра са извършили религиозен брак.

По делото е представена информация от Дирекция „Миграция”, видно от която Х. Ш. има въведена забрана за влизане или пребиваване на територията на „Ш.”, въведена от Румъния на 24.12.2020 г. с валидност до 22.12.2023 г.

От допълнително представената от ответника справка № МД-86/10.02.2021 г., изготвена от дирекция „Международна дейност” на Д., относно общото положение в М., положението на жените и нивото на здравеопазване, не се установяват данни в страната да е налице ситуация, която да достига до границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт. Според изложената информация обстановката в М. е спокойна, като страната полага сериозни усилия в борбата с тероризма, вкл. в сътрудничество със службата на О. за борба с тероризма. Здравеопазването се е развило и подобрило, като здравни грижи са предоставени на над 70% от населението. Все още съществуват ограничения на правата на жените, свързани с наследяването и процесуалните права при даване на развод, но в останалите отношения жените имат равни права с мъжете, като законът задължава за еднакво заплащане на равнопоставен труд и правителството полага усилия за подобряване на положението на жените.

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 3 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган - заместник-председател на Д., оправомощен със заповед № РД05-392/30.06.2020 г. на председателя на Д. при МС, в установената от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Изложените от Х. Ш. твърдения в хода на административното производство не обосновават наличието на риск за нейния живот или свобода в държавата по произход, а посочените причини за напускането на М. са от личен характер и са извън приложното поле на ЗУБ. Както актуалната обстановка в страната, така и изложената от жалбоподателката бежанска инстория, не сочат да са налице основателни опасения от преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. Тя изрично е заявила, че не е политически ангажирана, не е била арестувана или

осъждана. Не се установяват и други дискриминационни или неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Чужденката изрично е заявила, че спрямо нея не е упражнявано физическо насилие и не е била обект на репресии. Желанието ѝ да живее със съпруга си в Ш. не може да обоснове необходимост от предоставяне на закрила.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, представляващи: - смъртно наказание или екзекуция; - изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; - тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Посочените от жалбоподателката причини за желанието ѝ да получи закрила не са сред основанията, обосноваващи необходимост от предоставяне на хуманитарен статут. На първо място, обосновано административният орган е приел, че срещу чужденката не са предприети действия както от официалните власти, така и от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Изложената бежанска история не води до извод, че Х. Ш. е била принудена да отпътува от М. поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността ѝ в случай на въоръжен конфликт. В хода на административното производство жалбоподателката е заявила, че причината да замине е желанието ѝ да живее в Ш., заедно със съпруга си, като изрично е посочила, че не се чувства заплашена от нищо в държавата по произход. Няма данни търсещата закрила да е била изложена на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, произтичащо от държавата или от някоя групировка. Правилни са и изводите на зам. - председателя на Д. по отношение на ситуацията в държавата по произход. Видно от приложените по делото информационни източници, М. не се намира в състояние на вътрешен или международен конфликт, който да налага предоставяне на статут на оспорващата независимо от липсата на доказателства за лично засягане.

В случая не се установяват и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че ответният административен орган правилно и обосновано е приел, че спрямо жалбоподателката не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Ш., гражданка на М., срещу Решение № 2711/11.12.2020 г., издадено от заместник - председател на Държавната агенция за бежанците при МС. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

Съдия:

